

(המשך מעמוד 45)

איש הזה לעולם לא יהיה במאי, אמר עליו אחד המפיקים המעוצבנים. הוא פרץ פקציוניסט מדי. הוא צריך ללמוד לוותר. עד כמה יותר הפנר, קשה לקבוע. הסרט שהיה עניין מורכב ובעל שלבים רבים. וכל שלב מהמורות משלו. אך התוצאה הסופית מוכיחה שגם אם היו ויתורים, הם לא היו משמעותיים.

הערצה לאה. דודה קלרה הוא סיפור המוכר להפנר היטב. וזה מורגש בסרט. זהו סיפור על שלוש אחיות בגיל-העמידה (תנה מרון, עדנה פלידל ורות סגל). הנשור אות לשלושה גברים (שמואל בונים, יוסף

הנה מרון ב"דודה קלרה" אירועים משפחתיים אופייניים

כרמון וליאו יאנג). הן מחזיקות יחד ב- סלון לשמלות-כלה, חיות יחד כל חווייה והן נושאות עיניהן יחד, בהערצה עיוורת, אל האח המתגורר באנגליה, שיש לו עסקים פורחים ותיאורטית הוא יכול לפתור את כל בעיותיהן.

הפנר מוביל את צופיו דרך סדרת אי-רועים מישפחתיים אופייניים: המחלות ור-התקפיה-לב של גברים בגיל המסוכן, הי-רומן של הבת היחידה במישפחה (בתה של האחות האמצעית) שנשלחת ללונדון כדי לשכוח את אהובה, התנגשויות קטנות בין גיסים שיגיונות הבת, שלכבודה מגיע לשיאו בחתונת הבת, שלכבודה מגיע אפילו האח מלונדון.

מה שמתקבל, בסך-הכל, הוא התמונה הנאמנה ביותר שצוירה עד היום של מישפחה יהודית ממוצעת ממוצא מיוזרה-אירופי, וכל מי שמצוי בהווייה זה ימצא בסרט דברים מוכרים וידועים לו עד כדי כך שלעיתים כימעט יחוש מבוכה, כאילו הסרט פונה באופן אישי אל כל אחד מן הצופים ומתאר את חיי מישפחתו.

(המשך מעמוד 43)

הארצות הדוברות צרפתית באירופה. אנחנו עובדים צפוף מאד במשך כל השנה ויש לנו בסך הכל חודשיים-שלושה חופש.

"ג'ו יודע שאני רוצה ללכת סולו, הוא נורא דוחף אותי לזה, מפגיש אותי עם אנשים ומפעיל קשרים שלו. אם אצליח, זה יהיה הרבה מאד תודות לו. הוא כל הזמן אומר לי: מיכל, צריך לנסות. אם לא יילך לא יילך, אבל לנסות צריך." בינתיים אני ממיכה לכתוב לעצמי בי-עיברית ובצרפתית, אבל התחום שאני מת-מחה בו במיוחד הוא התלחנה. שיר משלי בביצועה של נאוה ברוכין הוצג השנה ב-פסטיבל-הזמר, ובקרוב עומדת זמרת ישר-אלית ידועה להקליט שני שירים נוספים שכתבתי.

"אין לי בעיות בפאריס. את השפה אני מדברת, והמוסיקה בכלל היא שפה ביני-לאומית. החברה שלי הם האמנים שאני עובדת איתם, ואת מעט הזמן שאני מבלה בבית אני משתדלת לנצל לכתיבה. בדיוק כמו ג'ו גם אני לא מסתובבת במקומות-הבילוי של האמנים, ואני בפירוש לא משתייכת לקליקה של שוקי ואביבה. כי שיש לי קצת זמן אני קופצת לראות מופי-עים באולימפיה וצילומים של תוכניות-הטלוויזיה. אני אוהבת לראות אמנים עוב-דים. כשהיו פה ג'וני מאת'ס והארי בלי-פונטה ליוויתי אותם, וזו היתה חווייה אמיתית לעבוד עם שני האמנים הגדולים האלה.

תחום ההתמחות:

ההלחנה

לפני כמה שבועות קפצתי ארצה לביקור. יש לי פה המון חברה, עוד מתקופת הצבא. רובם הצליחו יפה מאד.

"הלכתי לי בדיונגוף, פיתאום אני פוג-שת את פשנל ואת האמרגן שמואל צמת, והם אומרים לי: מה את עושה פה? עוד חודש את מופיעה בהיכל התרבות." אמרתי להם: אני לא מאמינה, לפני שנה עשיתם לי אותו הטריק, ובסוף לא הופע-נו! כשחזרתי, לפאריס, הודיעו לי שנוסי-עים לישראל. מובן ששמחתי. זה כאילו השלים לי את התמונה.

"לפני שהגענו הנה לימדתי את ג'ו לשיר את לילה לילה. ישבנו ליד הפסנתר, ותוך שעה הוא למד את השיר. יש לו מיבטא מצויין וקליטה נהדרת.

"אני לא יודעת מה יקרה אתי בשנה הבאה. בינתיים אני ממיכה את העבודה עם ג'ו. תוך כדי הקיץ אני מקווה לכתוב כמה שיותר, ולקראת הסתיו להקליט. אני יוד-עת שאני עומדת בפני תקופה קשה. כדי להצליח צריך להידחק, צריך שיידעו עלייך. אני לא משתדלת. יש לי בינתיים מספיק עבודה בשביל לחיות, ואני מאמינה שכשאלך סולו יש לי סיכוי להצליח.

"לא, אני לא מבליטה את הישראליות שלי, למרות שעולם-השעשועים בצרפת מנוהל בידי יהודים ובראשם מישפחת מרואני שאחד מבניה, רושלו, מנהל גם את ג'ו. אבל אני יודעת שבחוגי המיק-צוע, כשמדברים עלי, אני הישראלית של ג'ו דאסן."

(המשך מעמוד 15)

הגבוה של צה"ל הם למעשה מן האפיפיור — איננו מסיגל לטעות ואינאפשר שבתחום אחריותו יארע דבר הראוי לביקורת.

אין כל חשיבות לשאלה מהי כוונתו האמיתית של מטה גור, והאם פעל בתוכו לב. התוצאה בפועל היתה, שתגובתו הפכה ונראית כמעט של ביזוי, הקטנת-ערך, דחייה ושלילה מוחלטות — של הדו"ח. של המבקר ושל עצם תופעת הביקורת על צה"ל. יתר על כן, הרמטכ"ל אפילו שבי-ודאי לא נתכוון, נתן הכשר ותמריץ לכל אותו תופעות שליליות שמצא המבקר. עושיהן, הראויים לחקירה ואם אשמים — למאסר ולהדחה, עומדים אצלו כצדיקים שעמלם קשה ומועיל, אלא שמטרידים אותם מיני חבלנים וטרחנים קטנוניים וכסויי-טובה מסוג מבקר-המדינה.

מובן כי גם כוחותינו באמצעי-התיק-שורת נחלצו, אס"כי הפעם בכמות ובמרץ

פחותים בהרבה מכאותו תור-זהב של שיי-תוף-פעולה, שעה שיצאו שכם אחד לרמוס ולעקר את דו"ח אגרנט (בהצלחה מלאה ומרשימה). אחד מהללו, שידו בכל, כבר שוחח ("לפי בקשת") עם קצין בכיר אשר במהרה שיכנע אותו כי "צבא איננו בית-מקחת". זהו גימוק משונה, והשאלה היא: "למה לא?" אם אומנם מכיר אותו קצין בכיר את צה"ל, אכן ימצא כי לא מעט מיתקנים בו — אפילו גדולים, מורכבים וקשים-לאחזקה פייכמה מאותם ימ"חים פשוטים של חטיבות חי"ר — יכולים לבייש כל בית-מקחת ממוצע.

באוזני המעריצים, אך הבורות, של אותו עיתונאי, המשיך הבכיר והשמיע את הסט הרגיל של פיתפוחי-חירוצים: התצ-עות "מטרופת", כמויות "אדירות", מהי-רות "מטרופת" וכל כיוצא בזה — שאין להם ולא כלום עם מימצאי המבקר; שאינם יכולים להסביר אפילו אחד הליקויים ש-מנה; ושאינם נוגעים כלל לכל הנהגות הפסולים ולנוהגים השליליים שפירט.

כתב צבאי חרוץ, שבאחרונה היו דווקא לו גימוקים טובים במיוחד לפקפק במעשי פיקוד צה"ל והסבריו, התגייס אף הוא, כמו קודמו, רק ביתר מומחיות — איש-המיקצוע! — הציג גם זה (מפי מפקדים, כמו) את העניין, כאילו הברירה העו-רמת היא: קליטת אמצעים או אחזקה יעילה. מיותר להוסיף, שלא כך ראה המב-קר את הדברים. הוא לא טען נגד העמדת רכב בחוץ, אלא רק נגד אי-מילוי ההו-ריות המחייבות (ותפשוטות מאין-כמותן לביצוע) בדבר כיסוי רכב כזה, וכיו"ב.

נ וסיף, לצורך הפרופורציה, ש-כבר היו דברים מעולם:

לכל המעיין בספרים של היסטוריה צב-אית, וזורות תמונות מחסני-הענק שהקימו הצבאות במלחמת-העולם השנייה (בהכנה לפלישה, למשל), בס עמדו רכבים מכל הסוגים וכן אמצעי-לחימה ואמצעים אחי-רים — תחת כיפת-השמיים, במזג-אוויר קשה לא-ישיעור מזה שבו מצויים הי-מ"חים שלנו, למשך פירקיומן רצופים ארוכים בהרבה, וכאשר אפשרויות האחזקה האוביקטיביות קשות פייכמה-זכמה, מחו-ר סר מיתקני-קבע ובעיקר מפני שכמויות הציוד היו כה אדירות, עד שגם צה"ל של היום ייראה כחגב (כמותי) מולן. לעו-מת הימ"חים הללו, הימ"חים שבדק מבקר-המדינה פעלו בתנאים על-אידיאליים.

דיווחים אחרים בעיתונות ירעו-התאר, ריגשי עקבון, "סכנה מדי-ראית", "תחושת תיכבול", אוויר-רה מעיקה", "רק אנחנו?", "וכי-שאר הפראזות מסוג זה, אשר הו-עתקו מצה"ל שמייד לאחריו דו"ח-י-אגרנט. בעיקר נדרשים אנו הפעם

מי שהחיל את מימצאי מבקר-המדינה

על כל צה"ל היה הרמטכ"ל ולא המבקר

לחרוד למוראל וזחשק של אנשי הימ"חים, שעושים עבודה אפורה, והנה ...

אלה, כמו שאהב לומר ברילב, קישקור שים גמורים, מי שהחיל את מימצאי המי-בקר בשני ימ"חים על כל צה"ל היה הי-רמטכ"ל — לא המבקר. נחוצים זדון-לב מיוחד — או בורות מוחלטת בעברית פשוטה — כדי לראות במסקנות המבקר, שלאור מימצאיו נחוץ לבדוק גם ימ"חים אחרים, קביעה מפורשת שכל הי-ימ"חים לוקים. יתרה מזאת, כל הדיכאון וההעקה מצויים רק בדימונם הסורה — או הסלקטיבי והגמגמי — של הקצי-נים הבכירים ושל דובריהם. הם מתארים מצב שלא היה ולא נברא: מי שהימ"ח שלו תקין, איננו מוטred בגין דו"ח המבקר ואיננו נפגע ממנו. רק מי שיש לו יסוד לחשוש שמא יגיע גם תורו לביקורת, על ראשו בוער הכובע — ויש לקוות שאם יבוקר ויימצא לוקה, תהינה לו סיבות טובות למצב-רוח שפוף.

הביקורת של מבקר-המדינה איננה רק סבירה, שקולה ומתחשבת, אלא גם מתונה והירה ביותר — בתכניה, ועוד יותר בני-סוחיה, ההבדל בינה לבין ביקורת "של ממש", הוא כהבדל שבין המעט הכימעט נייטרלי שיש למבקר לומר על מה שמצא בבית-הספר לשיריון, לבין מה שפירסם העולם הזה בשבוע שעבר — ואשר אצל רבים, ששירתו במוסד זה ומכירים אותו, כמוני, בודאי עורר כאב אמיתי (גם אישי). ביקורתו כמוה כטיפול שיגרתי, חיוני ומועיל לבריאות. אי-היכולת לקלטה ולשאתה ודחייתה המוחלטת, התוקפנית והלוקה בתגובות-היתר, אפיינו מדי לגוף לא-בריא — ולכן מדאיגה.

מסע הארורים מסע הארורים כ"י דאנווי (שחקנית השנה הטובה ביותר) מקס פון סידוב • אוסקר וורנו חלקולם מקדואל • ג'ימס מיסון אורסון וולס לי גרנט • קתרין רוס • בן גאזארה • פרננדו ריי מישל קונסטנטין • חוזה פרר • מריה של בסרטו של סטוארט רוונברג VOYAGE OF THE DAMNED חוסיקה: לאלו שיכרו בכורה ארצית — שבוע 2 — "דקל" ת"א — 6.00, 9.00